

Дикина къщурка, извади свирката си и я сложи удобно в ъглеца на устата си. Тъй леко беше на сърцето му, тъй светло беше на душата му, тъй бодър и радостен беше той, че свирката разля най-веселата песен, ехото на близките и далечни върхове и гори разнесе най-животворните звуци.

Свиреше той, а очите му бяха впити насреща, зад реката, в познатите сиви плочи от покрива на Дикината къща. Само от Орлов камък тази малка, сива, свита и бедна къщурка се виждаше така ясно, като на длан. Само от Орлов камък Орфей можеше понякога да зърне за миг своята палава другарка, която имаше такава свилена руса коса и такива дълбоки светли очи...

Орфей гледаше и свиреше, унасяше се в света на своите песни, забравяше се и не помнеше нито къде е, нито защо се е качил на тази канара и е напъдил овцете си... Вълци ги яли, та малко ли е тичал след тях! Нека се пилеят където им скимне, не му е сега до тях, сега когато на сърцето му е толкова весело и леко!...

Но стадото не беше се загубило из усоите, не беше се пръснало из нанадолицата, не беше се замотало из шубраците. И козите дори не бяха се покатерили по скалите да късат и да белят корите на младите дръвчета. Стадото беше свърнало на страни от канарата, дето извиваше малка полянка с прегоряла трева. Овцете бяха навели глави като че ли му се молеха да свири още, да свири до тъмно, до полунощ, не — да свири докато отново изгрее слънцето. Само от време на време някое едро агне или някое немирно шиле бутеха в хълбоците закованите овце. Гората също беше занемяла. Нито ветрец полъхваше, нито птичка прехвъркваше. Нищо не се помръдваше, дори гущерите, които се стрелкаха из гъстата опадала шума,